

Ó, boldog a puszták szabadja,
egy inge van és odaadja:
anyja a föld, apja a lég,
s eloszlik, mint a buborék!

Ilyenkor úgy reszket felém
egy házikó, mint messze fény!
Hárman élnek a kicsi házban,
hárman mulatnak ott vidáman,
pedig az a kis ház enyém!
De nem törődnek ők velem:
élnek, mint él az ág hegyén
a fák lehulló levele.

(Debrecen.)

Gulyás Pál.

ÚJ MOHÁCS SZOMORÍT.

A gyepre hágok és alóla vér bugyog,
az égre vágyom és belőle könny zuhog,
a határban járok és gazzal van tele,
éneklének, de jaj, — felsír a lant bele:
új Mohács szomorít, kinyílt a jaj nagyon,
üszkös a búza és más magyar vagyon.
Az országutakat új vándorok lepik,
szomorúságukat csak elrejtegetik;
temetőben hálnak dölt koplyafák alatt,
míg az országút más vidék felé szalad.
Ezer baj, ezer jaj rájuk ront, ugal,
nyomor és szegénység, — ki tudja gondjukat, —
idegen laktanyák, pofon meg ütlegek,
mert sorsos fajukhoz nem elég hűtlének.
Álmukat megrontják víziós éjtszakák;
köben, fűben, fában az Úristen szavát
hallgatják, lesik és úgy várják a napot,
mikor lengessenek bokrétás kalapot
jó Lajos királynak, kit a Csele-patak
örömmel visszaad, és feltámasztanak
minden szál magyart, ki arcrabukott Bácsnál,
a régi Mohácsnál és az új Mohácsnál...

(Újvidék.)

Fekete Lajos.